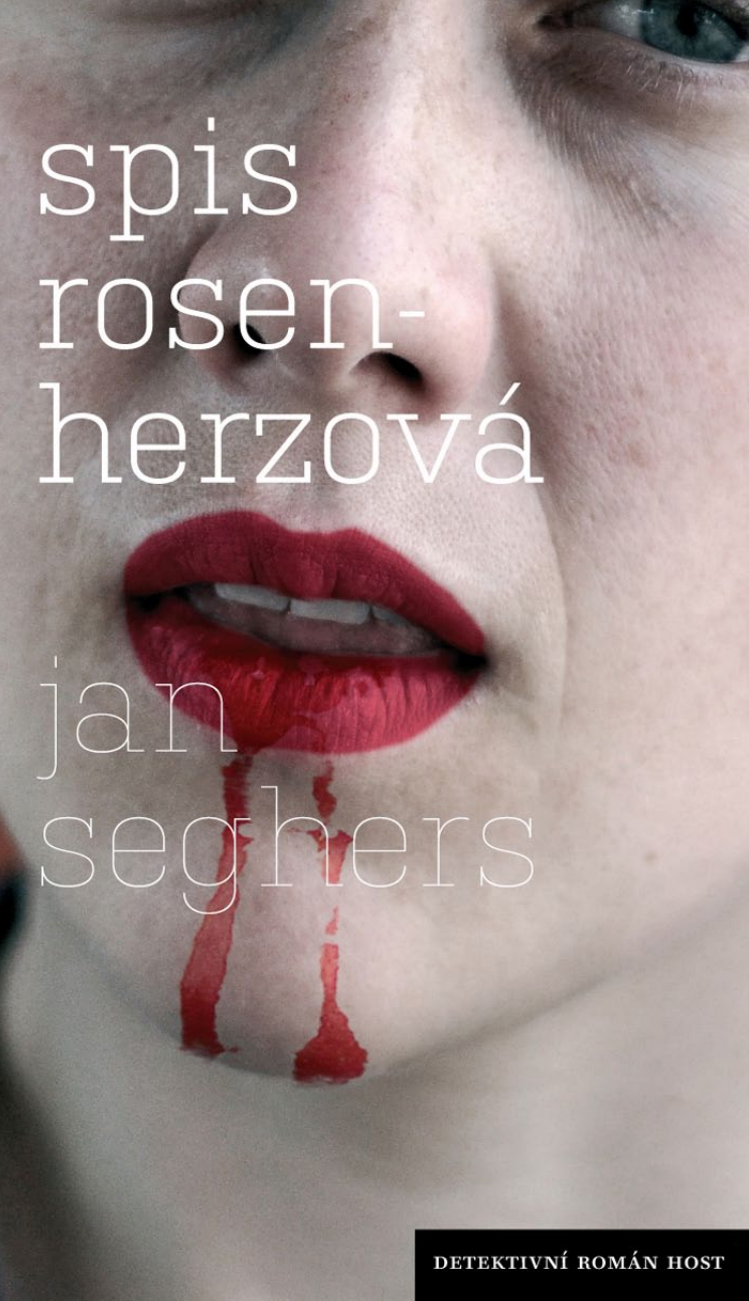

spis
rosen-
herzová

jan
seghers

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

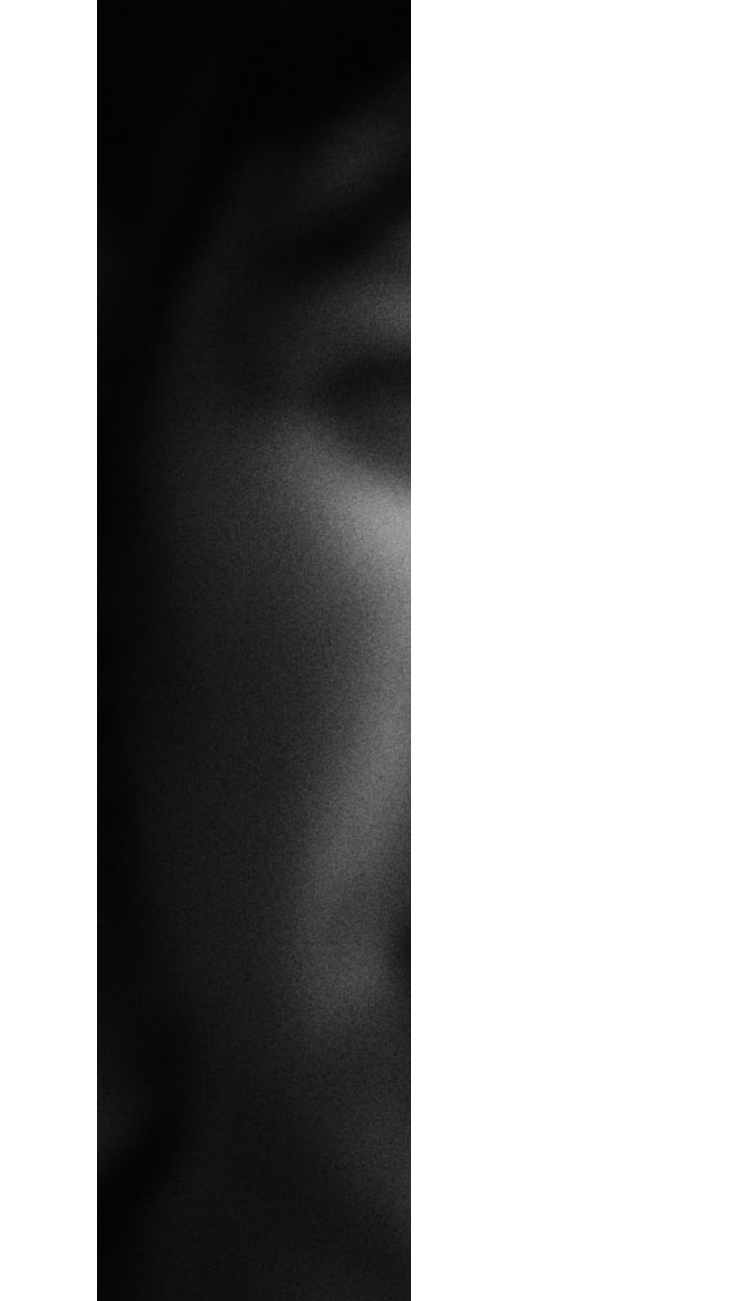
jan
segghers

spis
rosen-
herzová

BRNO 2011

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Jan Seghers
Die Akte Rosenherz

Copyright © Rowohlt Verlag GmbH,
Reinbek bei Hamburg, 2010
Translation © Iva Kratochvílová, 2011
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2011
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7294-593-1 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7294-594-8 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7294-595-5 (Formát PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7294-596-2 (Formát MobiPocket)

V noci z 26. na 27. ledna 1966 byla ve svém bytě ve Frankfurtu nad Mohanem zavražděna prostitutka Helga Maturová. Vyšetřovací spisy k tomuto případu byly východiskem pro tento román. Přesto jsou všechny postavy a události zcela vymyšlené.

Možná to není ten svět, ale s jednou dvěma
drobnými změnami by to mohl být on.

THOMAS PYNCHON

Když jsem se narodil
Když dny byly štěstím
Když život utekl
Když ke mně přišla smrt

► Pro Ingrid Kolbovou
a Hermanna Petera Piwitta

Když jsem tehdy přišel na místo činu a uviděl, co se stalo, poprvé jsem zalitoval, že jsem se stal policistou. Nikdo z těch, kdo tenkrát byli v Kirchnerově ulici, na ten pohled nikdy nezapomene. Někteří ostrřílení kolegové mi vykládali, že se ještě po letech budili v noci ze spaní a měli před očima obraz té mrtvé. Bylo to večer jednoho horkého dne začátkem srpna 1966, když nás zavolali do domu v centru Frankfurtu. V bytě ve třetím patře se našla mrtvá žena. Ukázalo se, že jde o Karin Niebergallovou, ve skutečnosti se ale jmenovala Karin Rosenherzová. Trup a krk měla posetý bodnými ranami. Zjevně došlo k zápasu. Všude po bytě jsme našli stopy krve, na tapetách, na kobercích, v posteli, na oblečení. Karin Rosenherzová byla, jak se tenkrát říkalo, dámička známá po celém městě. A samozřejmě se do nás okamžitě všichni pustili. Vzpomínali na vraždu Rosemarie Nitribittové, k níž došlo o deset let dříve. Podobnost se nedala přehlédnout — mon-dénní vystupování Rosenherzové, její bílý mercedes, nóbl zákazníci. Reportéři přijížděli z celé republiky. Ubytovali se v okolních hotelech, pokoušeli se vypátrat kolegyně, příbuzné a přátele oběti. A stejně jako v případě Nitribittové nám i u Karin Rosenherzové vyčítali, že jsme nevyšetřovali pořádně, že jsme chránili prominenty, kryli podezřelé a odstraňovali materiály. Všechno to obviňování ale bylo nespravedlivé. Ten případ jsme nevyřešili, to je pravda. Ale věřte mi, nikdo se tím netrápí víc než mí kolegové a já sám.

Z novinového interview s frankfurtským vrchním kriminálním radou Herbertem M. u příležitosti jeho odchodu z policejní služby v únoru 1992

část
první

Dlouhou dobu chodívala pozdě spát. Někdy, když byla v noci konečně sama, si lehla a říkala si: Musím usnout. Pak si vzala knížku, přečetla jednu dvě stránky, dokud se jí nezatoulaly myšlenky a právě přečtené se nesmíchalo s událostmi, které sama prožila — včera, před pár týdny nebo v dětství. Potom se stávala nešťastnou cizoložnicí ze svého románu, malým chlapcem čekajícím na polibek od maminky nebo pasažérkou na lodi, před jejímiž pohledy kloužou říční břehy jako široké, odvíjející se pásy.

Toho dne byla středa 3. srpna roku 1966. Když se Karin Niebergallová kolem poledne pomalu probouzela, do obličeje jí mezerou mezi závěsy svítilo slunce a ji napadlo, že je něco jinak. Měla nejasný pocit, že spolu s touto nocí musí za sebou nechat i svůj starý život. Ještě byla příliš malátná, než aby se rozhodla, jestli se jí ta myšlenka zamlouvá, nebo jestli ji má honem zavrhnout. Podívala se na hodinky, zavřela znovu oči a obrátila se na druhý bok.

Teprve když uslyšela, jak mladík ze sousedního domu parkuje na chodníku skútr, vstala, pořádně se protáhla, přešla k příborníku a pustila rádio. Zatímco si v koupelně čistila zuby, slyšela, jak Cliff Richard zpívá, že *rudé rty se mají líbat*.

Její poslední zákazník odešel kolem třetí, vzápětí ale stál znovu celý zadýchaný ve tmavé chodbě před jejím bytem a prosil ji, aby s ním šla dolů a odemkla mu domovní dveře. Jeho jméno si už nepamatovala. Přestože v noci otevřela okno, ještě stále to tu páchlo kouřem z jeho doutníku.

Když roztáhla závěsy a vyhlédla na ulici se zelenými korunami stromů, pestrým hemžením chodců a výlohami zářícími v prudkém slunci, bylo jí, jako by právě zahlédla svou budoucnost. Mimoděk se usmála představě, že bude možná brzy patřit k těm ženám dole, které se loudají městem zavěšené do svých manželů a vyzvedávají děti ze školy, aby si společně zašli do zoo, potom na zmrzlinu a večer strávili u televize.

Už občas plánovala, že si otevře třeba nějaký obchůdek, módní butik, papírnictví nebo salon krásy. Bude chodit brzy spát, dvakrát do roka si udělá dovolenou, přibere nějaké to kilo a do postele bude chodit jen s mužem, kterého bude milovat. Ta představa jí připadala lákavá. Lákavá, a trochu nudná.

Rozhlédla se. Na stolku mezi oběma křesly stály skleničky, ze kterých pili v noci. Tu svoji poznala podle stop po rtěnce. Zpola plná láhev whisky stála otevřená vedle. Popelník v noci vysypala, ale nevytřela ho. Na podlaze ležely její kalhotky a válečky stočených perlonových punčoch. Zrzavou paruku odhodila na zem vedle postele těsně předtím, než se jí zavřely oči. Povzdechla si. Všechno to působilo tak bezútěšně.

U zrcadla v předsíni se zastavila. Ještě pořád nahá nafoukla tváře, vystrčila břicho, zašklebila se a vyplázla jazyk na svůj obraz v zrcadle.

Ano, napadlo ji znovu, můj život se musí změnit. Ale vzápětí, jen co se osprchovala, učesala a zavolala do kavárny Kranzler, aby si objednala snídani, na kterou teď čekala, na své předsevzetí zapomněla. Aby si ukrátila čas, vytáhla z lednice lahvičku sektu, nalila si sklenici, naráz ji vypila a hned znovu naplnila. V rádiu hrál Ernst Mosch se svým orchestrem *Kovářskou polku*. Ztlumila zvuk.

Když se ozval zvonek, zmáčkla bzučák, pootevřela vstupní dveře bytu a šla si zpátky do kuchyně zalít kávu. Na schodišti uslyšela blížící se kroky.

„Dej ty věci za dveře,“ zavolala, „zaplatím zítra.“

„Něco pro vás mám,“ odpověděl hlas mladého muže.

Vklouzla do ložnice, přehodila přes sebe kimono a šla ke dveřím.

Poslíček od Kranzlera, který jí dvakrát třikrát týdně kolem poledne nosil snídani, k ní natáhl obě ruce. V jedné držel sáček s obloženými houskami, v druhé modrou obálku.

Karin Niebergallová se na mladíka podívala. Byl oblečený ve firemní uniformě a měl růžové tváře. Pod čepicí se mu kudrnatily narezle plavé vlasy.

„Děkuji,“ řekla. „Zaplatím zítra.“ A když se mladík neměl k odchodu: „Ještě něco?“

Díval se do země. „Mám vám dát ten dopis. Dole stojí nějaký člověk a čeká. Mám mu říct, jestli přijdete.“

„Jestli přijdu? Jestli přijdu *kam*? A proč nejde nahoru sám, když ode mne něco chce?“

Mladík pokrčil rameny.

Karin Niebergallová si povzdechla, roztrhla obálku a jako první uviděla stomarkovou bankovku. Poté vytáhla tištěnou kartičku a četla: *Philipp Lichtenberg si Vás dovolí s potěšením přivítat na oslavě narozenin v domě svých rodičů dne 3. srpna 1966 v 16 hodin. Prosím o odpověď.*

Zakroutila hlavou. „Ale vždyť to je dneska. Nesmysl! Řekni mu, že tak narychlo si nic domlouvat nemůžu.“

Mladík se na ni nerozhodně podíval, pak přikývl. Otočil se a odcházel, ale zavolala ho zpátky. „Ne, počkej! Máš už něco na dnešní odpoledne?“

„Kdo? Já?“

„Je tu někdo další?“

„Do tří musím být v práci...“

„Chceš mě doprovodit? Máš chuť jet se mnou do Sachsenhausenu na večírek?“

Mladíkovi zahořely tváře. Hledal odpověď na zemi u svých nohou.

Karin Niebergallová mu položila ruku na rameno a přinutila ho, aby se jí podíval do očí. „Člověče, ty máš vážně svaly... Jak se jmenuješ?“

„Hartmut.“

„Dobře, Hartmute. Buď tu ve čtyři, ano? Máš už řidičák?“

Mladík zakroutil hlavou. „Ale řídit umím.“

„Dobrá. Takže... ve čtyři. Domluveno? A řekni tomu mužskému, že tam budu. Ale neprozrad' mu, že přijedeš se mnou.“

Dlouho stála u skříně a přemýšlela, co si obléknout. Nakonec se usmála a sáhla po proužkovaných letních šatech ke